

ράς του 'στάθηκε λίγο κρατώντας τοὺς παραστάτες μὲ τὰ δύο του χέρια. Ἄλλὰ προχώρησε μὲ πείσμα.

Μὲ κλονισμένο βῆμα ἔφθασεν ὡς τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ. Ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἐπάτησεν ἐπάνω στὸ δακτυλίδι τῆς Νίνας, κ' ἐστάθη. Ἄκουσεν ἀπὸ μέσα φιλήματα κι' ἀναστεναγμούς. Ἄνοιξεν ἀποφασιστικὰ τὴν πόρτα . . .

"Ἐνα «³Α!!» δυνατὸ ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ λάρυγγα τοῦ κύρ Πέτρου καὶ σωριάσθηκε χάμω νεκρὸς ὁ ἄνθρωπος.

Τὴν τρίτην ἡμέρα μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα της ἡ Νίνα ἐπῆγε καὶ κάθησε μαζὺ μὲ τὴ θεία της τὴν ἀδελφῆ τοῦ πατέρα της. Πολλὲς φορές τῆς φαίνεται πῶς τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀρραβῶνος ἀκόμη σφίγγει δυνατὰ τὸ δάκτυλό της, καὶ κάνει νὰ τὸ βγάλῃ γιὰ νὰ μὴ τῆς κόψῃ τὸ δάκτυλο. Καὶ τότε βλέπει πῶς δὲν ἔχει πλέον δακτυλίδι, καὶ θυμᾶται μὲ φρίκη τὴ στιγμή ποῦ ἔπεσε ἀπὸ τὸ δάκτυλό της καὶ δὲν ἔσκυψε νὰ τὸ πάρῃ. Ἀπὸ τότε δὲν ξανάειδεν οὔτε τὴ μητέρα της οὔτε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της. Ἡ μητέρα της ζῆ ἀκόμη, ἀλλ' αὐτὴ 'νε ὄρφανὴ κι' ἀπὸ μητέρα κι' ἀπὸ πατέρα.

[1894]

ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΣΤΕΡΗΣ

Α Λ Η Θ Ε Ι Α Ι

Τὸ νὰ εἶνε τις εὐτυχὴς εἶνε εὐνοια θεία· ἀλλὰ τὸ νὰ γνωρίζῃ νὰ ἀπολαμβάνῃ τῆς εὐτυχίας εἶνε τέχνη ἀνθρωπίνη.

Εἶνε τις σοφὸς ἐνόσω ζητεῖ τὴν σοφίαν· γίνεται δὲ μωρὸς ἅμα ἰσχυρισθῆ ὅτι τὴν εὔρεν.

*Ἄνθρωπος ὅστις δὲν ἀγαπᾷ οὐδένα πλὴν τοῦ ἑαυτοῦ του εἶνε ἀσυγκρίτως δυστυχέστερος ἐκείνου, ὅστις δὲν ἀγαπᾶται παρ' οὐδενός.
